

Nr 360.

Av herrar **Skoglund** i Umeå och **Severin** i Gävle, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 193, med förslag till förordning om krigskonjunkturskatt för år 1943, m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition till årets riksdag med förslag till förordning om krigskonjunkturskatt för år 1943 m. m. bilägges en av herrar Carl W. U. Kuylenstierna och E. Rosenqvist som särskilda sakkunniga utarbetad P. M., vars allmänna motivering berör även fisket. Å sid. 5 sista stycket uttala nämligen de sakkunniga: »Vi ha givetvis beaktat de olägenheter, som under 1942 yppat sig på grund av krigskonjunkturbeskattning av fiske. Det föreligger betydande svårigheter att i lagstiftningen tillfredsställande lösa denna fråga, ej minst med hänsyn till de olika grader av risker som framträda för olika kategorier fiskare. Dessa risker ha under 1942 varit störst för västkustfiskarna och, som det vill synas, minst påfallande vid de mera industriellt betonade laxfiskena i vattendragen. Det är emellertid tydligt, att viss förskjutning av riskmomenten är möjlig. Att i lagstiftningen göra en gränsdragning mellan de olika kategorierna med hänsyn till hittills förhandvarande risker och medgiva olika långt gående befrielse för dessa kategorier synes därför mindre lämpligt. Det förefaller lyckligast, om lösningen av denna fråga kunde liksom hittills vinnas vid den praktiska tillämpningen. *Möjligen kunde i vissa fall en längre gående lättnad än hittills ifrågakomma, därest en sådan kunde finna stöd i uttalanden av chefen för finansdepartementet och riksdagen*».

Även lantbruksstyrelsen och kammarrätten understryka angelägenheten av att sådana lättnader genomföras beträffande krigskonjunkturbeskattningen av fisket att folkförsörjningen icke blir lidande av ett för hårt skattetryck.

Av de avgivna yttrandena framgår att man allmänt betraktar frågan om fiskets krigskonjunkturbeskattning som en folkförsörjningspolitisk fråga. Det är säkerligen också ur den synpunkten som problemet bör betraktas och beaktas. Fara är nämligen för handen, att en fiskare, som uppnått en sådan inkomst av sitt fiske att krigskonjunkturskatt på merinkomsten skall utgå, icke längre har något ekonomiskt intresse av att fortsätta fisket. Under alla förhållanden kan det icke påräknas att en fiskare, under farofyllda strapasser och med risk att helt eller delvis förlora sina dyrbara och f. n. svårersättliga fiskredskap, skall fortsätta fisket, då merinkomsten praktiskt taget helt tas i anspråk för krigskonjunkturskatten.

Ur folkförsörjningssynpunkt är det emellertid angeläget att fisket fort-

går i vanlig omfattning och med den största intensitet. Alldenstund krigskonjunkturskatten synes utgöra ett hinder härför, torde det kunna övervägas, huruvida densamma icke borde slopas ifråga om fiskets inkomster. Ur principiella och taktiska synpunkter lär detta dock icke vara möjligt. Under sådana förhållanden aktualiseras frågan om de tidigare omnämnda lättnaderna i krigskonjunkturbeskattningen av fisket. Önskvärt vore därför om riksdagen vid sin behandling av den föreliggande propositionen ville understryka angelägenheten av att ytterligare lättnader måtte komma fiskets utövare till del vid uttagandet av krigskonjunkturskatt. Att man därigenom skulle skapa ökade förutsättningar för en intensifiering av fisket ligger i öppen dag.

Erfarenheten har givit vid handen att tillämpningen av gällande krigskonjunkturskatteförordning icke sker på ett likartat sätt. Under sådana förhållanden är det synnerligen angeläget att landskamrerarna i länen vid gemensamma överläggningar enas om det sätt, varpå förordningen bör tillämpas beträffande fiskerinäringen.

Under hänvisning till det anförda få vi hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 193 måtte beakta vad här ovan anförts.

Stockholm den 4 maj 1943.

Gösta Skoglund.

Erik Severin,
Gävle.